

Priča o palmi

Nekada davno živjela je u pustinji jedna mlada palma. Voljela je život i radovala se svemu što joj donosi. Radovala se svakom izlasku sunca čim bi prvi sunčev zrak taknuo njene grane, radovala se kad bi ptice, za vrućih dana, došle u njen hlad, plesala bi sa pustinjskim vjetrom koji bi puhao kroz njene grane i zahvalnim srcem slušala tišinu noći. Zahvaljivala je Bogu na daru što je živa.

Jednog dana naišao je jedan čovjek. Bježao je iz obližnjeg grada gdje su ga ljudi izvarali. Kuhao je u ljutnji dok je prolazio žestokom vrelinom pustinje bez imalo vode i hrane. U svom bijesu, zamjerio je mladosti i sreći palme pa je povikao; "Hej ti palmo, zašto si tako rahat kad sam ja ovako jadan? Ako ja moram patiti onda moraš i ti." Govoreći to uzeo je veliki, teški kamen i bacio ga silovito na palmu.

Palma je jedva disala gledajući čovjeka kako odlazi i dalje jadikujući o svom životu. Za trenutak se smirila, osjećajući samo obamrlost, zbunjenost i veliki šok. Ali onda je bol počela puniti njeno srce i širiti se do najmanjeg listića na vrhovima njenih dugačkih grana. Bio je to bol koji ju je obuzimao cijelu. Osjetila je da joj se srce slomilo i u očaju je vrisnula glasno, ali nije bilo nikoga da je čuje. Pustinja nijema, a mračna noć je bila jedini svjedok njenih jada.

Dugo nije činila ništa, nadajući se svake minute, svakog sata, svakog dana da će bol konačno minuti. Bila je tužna i ljuta u isto vrijeme; njen život bio je prekrasan, tako vrijedan življenja i pun obećanja, izokrenuo se u nešto bolno i nepravedno. Nije htjela patiti više i nakon nekog vremena odlučila je učiniti nešto kako bi mukama došao kraj i maknuti kamen. Udahnula je duboko i probala ga odgurnuti, ali on se nije micao. Pokušala je opet iz sve snage, ali kamen nije maknula ni milimetar. Ostao je kako je i bio, a njegova težina ju je pritiskala. Pokušavala je opet i iznova i polako gubila snagu. Postajala je umornija i sve je više gubila nadu. Konačno joj je bilo jasno: ne može ona maknuti kamen. Odustala je. Bila je premlada, isuviše slaba, a niko joj nije htio pomoći.

Taj osjećaj beznađa je rastao i više nije vidjela način kako se nositi sa bolom. Htjela je živjeti, da, ali ako je život samo bol, čemu onda nastaviti živjeti? Čemu se ujutro probuditi, ako je samo čeka očaj? Vise nije uživala u suncu, u cvrkutu ptica, u večernjem povjetarcu. Počela je mrziti život i htjela je umrijeti: „Ako je život bol“ vrisnula je u tišinu pustinje „onda više ne želim živjeti“. Shrvana ovim osjećajem beznađa, zaspala je.

Probudivši se sljedećeg jutra, osjetila je da se nešto promijenilo. Isprva nije znala šta je, a onda je osjetila svjež, hranjivu vodu u svom korjenju, kako se penje sve do njenog stabla ublažavajući joj bol. Pokušala je razumjeti šta se dešava i onda je shvatila da ju je težina kamena, dok ju je pritiskala, gurnula dublje u zemlju dok konačno nije našla podzemni izvor. Snaga ovog izvora poklonila joj je novu nadu i osjetila je kako joj se energija vraća u grane. Iako je osjećala kamen težak kao i prije, u njoj je pulsirala snaga za rastom. Nakon dugog vremena tuge, nakon svog očaja i beznađa kroz koji je prošla, bio je to prvi trenutak blaženstva koji je osjetila u svom srcu, a zbog kojeg se umalo nije raspuklo.

Voda je nastavila hraniti palmu i omogućila joj da raste. Izrasla je u najveće drvo u pustinji i cijelo vrijeme nosila težinu kamena koja je boljela nekad manje, nekad više. Naučila je ovaj kamen prihvatiti kao dio sebe i svojim ga lišćem obgrliti kao da štiti najranjiviji i najbolniji dio sebe. Uprkos kamenu, ponovo je naučila osjetiti radost, kad joj ptice dođu u njenu krošnju da se smire i ljudi ispod nje traže zaklon od pješčane oluje. Bila je zahvalna na životnom daru.